

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 17. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_255-txt-shoot-idm1153.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dengang Kong Olav fylkede sin Hær, da beskikkede han hun drede Mand* I den trykte Text staaer Mandtallet ikke, men jeg kan dog ikke troe, at Peder Klausen har sat det til paa Beram. som skulde slaae en Skjoldborg omkring ham, og være hans Livvagt i Slaget, og dertil valgde han de stærkeste og modigste Karle i Hæren. Derpaa kaldte Kongen ad sine Skjalde, lod dem gaae ind i Skjoldborgen, og sagde: her skal I staae og see selv hvad sig begiver i Slaget, saa har I ikke behov at gaae efter Folkensnak og løse Rygter, naar I siden skal digte og rime derom. Saa gik de da derind, baade Thormod Kulsvier, og Gissur Guldbryn, Hofgaard-Rævs Fosterson, og Thorfind Mund, og Thormod sagde til Gissur: tag dig iagt, min Bro18der, og staae mig ikke saa nær, ellers bliver der ikke Rum til Sighvat Skjald naar han kommer, thi han vil jo altid staae for Kongen, og maae da ogsaa, naar Kongen skal synes det er rigtigt. Kongen hørte hvad han sagde, og svarede: I tør ikke ved at skose Sighvat slet fordi han nu er borte, thi han har fulgt mig som en ærlig Karl saa mangen god Gang, og nu beder han godt for os, det trænge vi ogsaa høiligen til. Lad nu saa være, Konge! svarede Thormod, at Bønner er hvad du nu trænger haardest til, men farlig tyndt vilde der dog see ud om Bannerstagen, hvis alle dine Hirdmænd vare nu paa Romerreise, og det var heller slet ingen Løgn hvad vi ankede paa, at Ingen kunde komme frem for Sighvat, om man ogsaa havde modent Ærende til Eder. Siden snakkede Skjaldene over med hinanden, at det kunde være artigt nok at gjøre nogle Hvæsseriim til Slaget som nu var for Haanden. Først qvad da Gissur: